Amerikánka

režie Viktor Tauš, 2024

TEXT JULIE ŠAFOVÁ

HODNOCENÍ 76 %

„Jsme to, co si nepamatujeme," zazní v jedné z prvních scén Amerikánky. Viktor Tauš ve filmu pomocí vzpomínek zastřených traumatem rekonstruuje vyprávění inspirované životem ženy, se kterou se kdysi skutečně setkal.

S ústřední hrdinkou se seznamujeme v dysfunkční rodině, ze které putuje do dětského domova. Její jedinou nadějí ve spirále životních krizí zůstává přesvědčení, že se někdy setká s otcem, žijícím v Americe. Příběhový mustr poskytuje základ nelineárnímu ději, většinu dění zprostředkovává na pozadí opulentní stylizace. Liminální prostory dětské paměti fungují s veškerou iracionalitou potlačených vzpomínek, každá emoce, místo či etapa má navíc v mysli Amerikánky vlastní barvu. Nejednoznačné vizuální metafory bohužel místy zápasí s didaktickým doprovodným komentářem, který snímek doplňuje z obavy, že by samotné obrazy zůstaly nepochopeny.

Tauš působivě interpretuje také historickou linku. Pro příběh Amerikánky je sice klíčová pozice opuštěného dítěte v komunistickém systému i pozdější sametová revoluce, autora ovšem velké historické události nezajímají. Pracuje s nimi po vzoru zbytku filmu jako s prchavými dojmy, nikoliv jako s objektivní historií.

Barevná stylizace ani způsob vyprávění paradoxně neumožňují skutečně se na hrdinku (na plátně ztvárněnou hned třemi herečkami – Klárou Kitto, Julii Šoucovou a Pavlou Beretovou) skutečně napojit. Drama jako by pro samotnou stylizaci zapomínalo, že emoce, které se snaží vzbudit, alespoň trochu autenticity vyžadují. Pátrání po ní je mezi veškerými vrstvami filmu možná marné, ale stále fascinující.